

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Departementet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: 29. april 2005

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

FRS/ J.nr. 601-31

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 7. april 2005 følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 98 ad L 38.

Spørgsmål nr. 98 ad L 38:

”Ministeren bedes kommentere henvendelse af 15. marts 2005 fra Dansk Pædiatrisk Selskab, jf. L 38 - bilag 10”

Svar:

Jeg har den 26. april 2005 svaret Dansk pædiatrisk Selskab således:

”Børn med betydelig nedsat psykisk og eller psykisk funktionsevne. Selskabets brev dateret 15 marts 2005.

I selskabets brev af 15. marts 2005 til mig, og som tillige er sendt til indenrigs og sundhedsministeren, og som jeg derfor vil besvare på begge vegne, peges på behovet for et koordineret og velfungerende samarbejde mellem de forskellige behandlere.

Jeg kan kun være enig i, at der skal være en sammenhæng i indsatsen.

Når Indenrigs- og Sundhedsministeriet og Socialministeriet således er gået sammen om at udgive pjecen ”Vejledning og træning i amter og kommuner” i sommeren 2004 er det netop fordi, der har været eksempler på manglende sammenhæng.

Jeg skal ikke her forholde mig konkret til den enkelte form for behandling, herunder afgrænsningen af, hvilken indsats der bør ske i sygehusregi, og hvilken indsats der bør ske i kommunalt regi.

Derimod vil jeg meget gerne give en melding om sammenhæng i indsatsen.

Det er en lægefaglig vurdering i hvert enkelt tilfælde, hvornår en patient er færdigbehandlet inden for sygehusvæsenet. Derefter kan sygehuset give den involverede kommune et advis om, at behandlingen er færdig med henblik på, at kommunen eventuelt kan træffe afgørelse om træning efter den sociale lovgivning. Hvis forældrene ikke måtte være enig i kommunens afgørelse om støtte, vil de have mulighed for at klage over kommunens afgørelse.

Med kommunalreformen får kommunerne det samlede ansvar for al den vederlagsfri træning, der ikke foregår under indlæggelse på sygehus eller i tilknytning til sygehusophold – uanset om det drejer sig om genoptræning eller vedligeholdelsestræning. Dermed véd borgeren, når vedkommende forlader sygehuset, at det er kommunen, der har ansvaret for at sikre en indsats på grundlag af den genoptræningsplan, som sygehuset har beskrevet. Og at det også er kommunen, der har ansvaret for at tilbyde vedligeholdelsestræning.

Med kommunalreformen står kommunens ansvar således helt klart i modsætning til i dag, hvor der er to myndigheder, nemlig amtet og kommunen, der efter forskellige bestemmelser kan træffe afgørelse om behandling / genoptræning.”

Jeg har ikke yderligere kommentarer.

Eva Kjer Hansen

/Aksel Meyer